

доступу до ресурсу: https://censor.net/ru/blogs/3014968/tsina_plagiatu_abo_de_vzyaty_groshi_na_zarplaty_osvityanam

2. Liauw T. A Different Shade of Green: A Survey of Indonesian Higher Education Institutional Repositories. / T. Liauw, P. Genoni. // Journal of Librarianship and Scholarly Communication. – 2017.

Червона С.П.

nesveta@ukr.net

старший викладач кафедри гуманітарних наук
Харківської державної академії фізичної культури
м. Харків, Україна

ДІАЛОГ ЯК ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНИЙ МЕТОД НАВЧАННЯ

Філософія співробітництва вимагає реалізації правових гуманістичних установок щодо розуміння і прийняття індивіда таким, який він є, співпереживання та діалогу. Поняття «діалог» представлено в культурно-історичній психології, яка розвиває ідею про те, що сучасний світ є своєрідною різноманітністю світів, який знаходяться в діалозі з іншим. Універсальність діалогу полягає в тому, що він є не тільки смисловим ядром культури, але й її логічною формою, тому що чуже розуміння не можна виявляти, його можна зрозуміти і проаналізувати через спілкування. Звідси важлива роль діалогу, як інформаційно-комунікативного методу навчання при формуванні гуманістичного світогляду.

Особистісне «Я», самість індивіда регулює процеси засвоєння, присвоєння або усунення нових поглядів і цінностей. Внутрішній діалог із самим собою з приводу прийняття або неприйняття нової світоглядної доктрини вибудовується на внутрішньому «екрані» індивіда в часі, і на зовнішньому плані може відобразитись в письмовій формі у вигляді щоденників та звітів, або в усвідомлено-направленому самовиховному процесі стосовно закріплення, підтвердження, значущості набутих знань і способів їх

подальшої актуалізації у своїй життєдіяльності. Значимість діалогу у процесі формування світогляду проявляється у досвіді, спілкування з іншими ставить особистість перед питаннями, які ніколи не виникали б в умовах ізольованої системи [1].

Вікові, соціальні відмінності ускладнюють діалог, тому постійна готовність самого педагога стати на місце учня і подивитися на світ його очима, щирість і відкритість у освітньому діалозі здатні стати по-справжньому особистісним, набуті змістовності і глибини. Особистісно-орієнтований підхід вимагає урахування так званих «зворотних зв'язків», тобто психолого-педагогічної рефлексії. В цьому зв'язку в філософії освіти позначилася тенденція актуалізації методів розвитку особистісної рефлексії. Для ідентифікації особистісного зростання, головної мети освіти, нагальною стає діагностика, як один із ефективних інструментаріїв особистісно-орієнтованого навчання. Розглядаючи проблему становлення світоглядної культури особистості в умовах професійної освіти у вищих навчальних закладах, встановлено, що світоглядна культура особистості є фундаментальною, універсальною персональною характеристикою. Стержневе значення в ньому має світоглядна спрямованість і позиція особистості щодо ставлення до культури суспільства і професійної діяльності, до інших людей і самого себе, навколишнього світу в цілому. Сутнісні грані обумовлюють глибокий духовно-практичний сенс персональної світоглядної культури, який висвічується в єдиному теоретичному і практичному відношенні людини до навколишньої дійсності. Способами її світоглядно-цілісного освоєння виступають позитивне світосприйняття і гармонічне світовідчуття, цілісне світорозуміння і гуманістичне світорозуміння. За посередництвом їх у процесах пізнавальної, комунікативної, професійної та рефлексивної діяльності сформована здатність особистості до культури самореалізації [3].

До факторів, які обумовлюють становлення світоглядної культури особистості, слід віднести: конкретно-історичні, соціально-економічні умови життєдіяльності суспільства, які відображаються у свідомості особистості;

духовно-культурну спадщину суспільства, що впливає на виховання особистості соціумі; персональну світоглядну самосвідомість, як систему ціннісних установок та орієнтацій, переконань, ідеалів та дієвих принципів, що спрямовують емоційно-вольову, інтелектуально-творчу, професійну та соціальну активність особистості в процесах самовиховання. Персональна світоглядна культури особистості охоплює такі сфери особистості, як когнітивна, емоційно-ціннісна, мотиваційно-смилова, вольова та поведінкова, що охоплюють широкий спектр ціннісних орієнтацій, поглядів та переконань. Система світоглядних знань, цінностей, світосприйняття, світорозуміння, світоперетворення інтегративно характеризують спеціаліста з позицій науково-теоретичної підготовленості, духовно-моральної зрілості, соціальної та професійної компетентності та поведінково-вольовій здатності.

Така парадигмальна тенденція освіти, спрямована на гармонізацію соціоприродних систем. При формуванні світоглядної культури пріоритетним початком залишається формування духовно-моральних, ціннісних якостей, оскільки у філософсько-аксіологічному знанні доведено, що природа світогляду у своїй сутності ціннісна [2]. Природа світогляду формується у суб'єктів як образ світу, який упорядковується як система цінностей, ціннісних установок і орієнтацій. Поняття системи цінностей здатне фіксувати у змісті світогляду людини і суспільства універсальний образ реальності. Ієрархічність її пластів і рівнів є складною структурою з координованих і субординованих динамічних компонентів-цінностей – економічних, соціально-політичних, правових, етичних, релігійних та інших.

Найбільш укоріненими у суб'єктному духовному світі особистості є сенсожиттєві цінності. Вони зачіпають як духовне осмислення людиною свого буття та життєвого призначення самої себе, так і провідні мотиви вибору нею персональних цілей та засобів діяльності у світі. Водночас суспільство на конкретному етапі соціально-історичного розвитку має власну «шкалу цінностей», на основі якої формуються індивідуальні цінності.

Використана література:

1. Андрущенко В.П. Світанок Європи: Проблема формування нового учителя для об'єднаної Європи XXI століття. - К.: Знання України, 2011. – 1099 с.
2. Берегова Г.Д. Світогляд особистості як рівень філософського осмислення світу // Мультиверсум: Філософський альманах: [збірник наукових праць] / Ін-т філософії ім. Г.С. Сковороди НАН України. - Київ, 2012. - Вип.1(109). – С. 159-169.
3. Beilin M.V., Chervona S.F. Vital and social basis of educational strategies of the information society // New stages of development of modern science in Ukraine and EU countries: monograph / edited by authors. 5th ed. Riga, Latvia: "Baltija Publishing", 2019. P. 372-392.